

ἄλλην πάθησιν. Συνών. ἀνακαψάδα, ἀνακαψίδα, ἀνακαψίλα, καήλα.

ἀνακαπνέα ἡ, Κάμπ. ἀνεκαπνέα Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀνεκαπνία Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Κορων. κ. ἄ.) Σίφν. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεκαπνὰ Κάμπ. Κάσ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καπνέα, δι' ὃ ἰδ. καπνιά.

1) Καπνὸς ἀναδιδόμενος ἐκ καιομένης πυρᾶς Σίφν. κ. ἄ. Συνών. ἀνάκαπνη, καπνός. β) Ἐλάχιστον ἶχνος καπνοῦ Κρήτ.: Φρ. Ἀνεκαπνὰ δὲν ἐφάνη (κάνεις δὲν ἐφάνη). Ἀνεκαπνὰ δὲν ἔχει (τίποτε δὲν ἔχει). Ἀνεκαπνὰ δὲν ἀκούεται - δὲ ἡγοικᾶται (δὲν ὑπάρχει ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ἐπικρατεῖ ἄκρα σιωπή). Περὶ τῆς σημεταύτης καὶ ὁμοίων φρ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,136. 2) Καπνώδης ἀναθυμίασις φαγητοῦ καιομένου εἰς τὴν χύτραν διὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ὕδατος Θήρ. Κύθν. Μύκ. — Λεξ. Βλαστ.: Τὸ φάβα βγάζει ἀνεκαπνιάς (ἡ γενικ. ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς αἰτιατ. κατὰ τὸ μυρίζει ἀνεκαπνιάς, ὃ ἰδ. κατωτ.) Θήρ. β) Ὁσμὴ καιομένου φαγητοῦ, λίπους κττ. Θήρ. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ.: Τὸ φάβα μυρίζει ἀνεκαπνιάς Θήρ. 3) Ἡ αἰθάλη τῆς καπνοδόχου Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Κορων.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.: Ἦκαμε πολλὴ ἀνεκαπνὰ ἡ καμινάδα καὶ πρέπει νὰ τὴν παστρέψω Κορων. Συνών. καπνιά, φοῦμος. 4) Καπνοδόχος Κάμπ. Κάσ.: Ἀσμ.

Ὅντας ἔρχεσ', ἀβραχνᾷ, | ἀπὸ τὴν ἀνεκαπνὰ,
μέτρα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ | καὶ τὰ φύλλα τοῦ δεντροῦ
Κάσ.

ἀνάκαπνη ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κάπνη.

Ὁ καπνὸς τῆς ἐστίας: Τὰ λουκάνικα ἐξεράναν τα' εἰς τὴν ἀνάκαπνην. Συνών. ἀνακαπνέα, καπνός.

ἀνακαράδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαράδα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τρίποδ. κ. ἄ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀστραπή, κεραυνὸς ἔνθ' ἀν.: Ἀνεκαράδα καὶ φωτιὰ νὰ πέσῃ νὰ σὲ κάψῃ! (ἀρά) Τρίποδ. Ποῦ νὰ πέσῃ φωτιὰ καὶ ἀνεκαράδα μέσ' εἰς τὸ σπῖτι σου καὶ νὰ μὴν ἀπομείνῃ ποδόχαλος τοῦ ποδοχάλου! (ἀρά) (ποδόχαλος = ἶχνος) Ἀπύρανθ. Συνών. φρ. ἀστροπελέκι καὶ φωτιὰ νὰ σὲ κάψῃ!

ἀνακαράς ὁ, Ἡπ. (Τζουμέρκ. κ. ἄ.) Κέρκ. Πελοπ. (Λάστ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 344 Πρω. (λ. ἀνάκαρα) ἀνακαράς Κρήτ. ἡκαράς Χίος ἡνάκαρο τό, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάκαρα) ἡνάκαρο Ζάκ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάκαρα).

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνακαράς. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 340 (ἐκδ. Wagner σ. 112) «ἀνακαράδες, βούκινα, χοντρά ἀπελατίκια». Καὶ τὸ οὐδ. μεσν. Πβ. Κωδιν. 31,17 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀνακαριστὰι κρούουσι τὰ ἀνάκαρα». Ἡ λ. ξένη. Πβ. Ἀραβ. *nakur* = σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου Σεραφεῖμ (ΙΧλωροῦ Λεξ. 2, 1853) καὶ Τουρκ. *nakkar* = εἶδος τυμπάνου.

Πληθ., μουσικὰ ὄργανα ἐμπνευστὰ ἢ ἐντατὰ (τὸ εἶδος των ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων τοῦλάχιστον ἐξάγεται εἶναι ἀκαθόριστον) ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Κίνησε καὶ πάαινε μὲ τοὺς ἀνακαράδες,

μ' ἐντὰ ζυγίς λαλούμενα, μὲ δεκοχτὼ φλογέρες

Τζουμέρκ.

Μὲ τ' ὄργανα τὴν ἐκλαιγαν, μὲ τοὺς ἀνακαράδες
Ἡπ.

Μὲ τὰ βιολιά πορίσανε καὶ μὲ τὸ ἀνακαράδες
(πορίσανε = ἐξηλθον) Κρήτ.

ἀνακάρι τό, ἀμάρτ. ἡκάρι Ἰων. (Κρήν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο.

Δύναμις, ἀντοχή: Δὲν ἔχει πρὸς τὸ παιδί ἡκάρι νὰ κλάψῃ. Συνών. ἀνάκαρο (I) 1.

ἀνακαρίζα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκαρος.

Ἐλλειψις διαθέσεως, ἀθυμία: Ἀνακαρίζα ποῦ μὲ βαστά σήμερον!

ἀνακαριζώνω Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκαρος.

Χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀτονῶ: Ἀφες με, γὰρ ἀνακάριωσα.

ἀνάκαρο τό, (I) Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βυτίν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Μάν. Ξυλόκ. Οἶν.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἡνάκαρο Πελοπ. (Οἶν.) ἀνακάκαρο Πελοπ. (Οἶν.) ἀνάκαρα ἡ: Ἡπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνακάρα Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Σαλαμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάκαρη Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πάρ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάκαρ Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) ἀνάκαρη Ἡπ. ἡκάρα Πελοπ. (Κορινθ.) Πληθ. ἀνάκαρα τά, σύνθηθ. ἀνάκαα Θράκ. (Ταῖφ.) ἀνάκαρα Α.Κρήτ. Κύθν. ἀνάκαρα Ἡπ. Θεσσ. ἡνάκαρα Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἄ.) Τῆλ. κ. ἄ. ἡνάκαρα Κύθηρ. Κύθν. ἡνάκαρα Α.Κρήτ. Κύθν. Ρόδ.

Ἡ λ. μεσν. ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ τύπ. ἡνάκαρα, ὅστις παραδίδεται. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 325 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,237) «δὲν ἔχω πλῆθ' μου ἡνάκαρα, ἡ δύναμὶς μου ἡγάθη». Τὸ Κουτσοβλαχ. *anakra* = τόλμη, δύναμις ἐν Λεξ. ΚΝιχολαῖδ. πιθανώτατα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

1) Σωματικὴ δύναμις, ἀντοχὴ σύνθηθ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ δουλέψω - νὰ κουνήθω - νὰ μιλήσω - νὰ περπατήσω - νὰ σαλέψω - νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου - νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου κττ. σύνθηθ. Δὲν ἔχω ἐγὼ ἀνάκαρο γιὰ τέτοια δουλειὰ Βυτίν. Δὲν ἔχει ἀνάκαρο νὰ σεισθῇ Μάν. Δὲ μὲ εἰμὶν ἀνάκαρη Πάρ. Ὡ καημένε, μὲν ἀνάκαρη ποῦ τὴν ἔχεις, χίλιες ὀκάδες πάει τὸ κάθε σου ποδάρι! Ἀπύρανθ. Δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ σεισθῶ Πλατανιστ. || Φρ. Κόπηκαν τ' ἀνάκαρά μου (ἔχασα τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις. Συνών. φρ. κόπηκαν τὰ ἡπατὰ μου) πολλαχ. Κάμε τ' ἀνάκαρά σου (κατάβαλε ὅλας τὰς δυνάμεις σου, προσπάθησε ὅσον ἡμπορεῖς) Θράκ. Μὲ τ' ἀνάκαρά σου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Δουλεύω μὲ τ' ἀνάκαρά μου (μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις) αὐτόθ. Ἀς γιλάσου μ' οὐλα μ' τ' ἀνάκαρα! (εἰρων. ἐπὶ γέλωτος βεβιασμένου) Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ὅψιν θουράς καὶ ἀνάκαρα ρουτῆς! (ἐπὶ ὑγιεινῆς καταστάσεως προδήλου ἐκ τῆς ὄψεως) Λυκ. (Λιβύσσ.) || Ποιήμ.

Παίρνει βαθὺν ἀνασασμὸν μέσ' ὅχ τὰ φυλλοκάρδια,

ἡγοικᾶει καινούργια ἀνάκαρα, νέα ἡπατα, νέα πόδια

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,71

Π' οὔτε δὲν εἶχε ἀνάκαρα κρυφὰ ν' ἀναστενάζῃ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,357. Συνών. ἀνακάρι. β) Μέσον ἠθικὸν πρὸς προστασίαν, πρὸς ὑποστήριξιν Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Ὁ δεῖνα ὑπάλληλος δὲν ἔχει ἀνάκαρο καὶ θὰ τὸν πάψουν. 2) Ψυχικὴ διάθεσις εὐάρεστος Ἡπ. κ. ἄ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ τὸν κοιτάξω Ἡπ. β) Ὁρεῖς Παξ. κ. ἄ.: Δὲν μὲ κάνει ἀνάκαρα νὰ φάω Παξ. γ) Ἡσυχία Ἡπ. Θεσσ. (Βόλ. Ζαγορ.) κ. ἄ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα ἀπὸ τὸν δεῖνα (διαρκῶς ἐνοχλοῦμαι) Ζαγορ. Ἡπ. || Φρ. Ἀνάκα νὰ μὴν ἔχῃ! (ἀρὰ κατὰ τοῦ διαβόλου, ἥτοι νὰ μὴ ἡσυχάζῃ ποτέ, νὰ εἶναι αἰωνίως πλάνης) Ἡπ. δ) Εὐκαιρία Ἡπ.

Πελοπ. (Λακων.) κ. ἀ. : Δέν ἔχω ἀνάκαρο ἀπὸ τὰ μικρὰ γιὰ περίπατο Ἦπ. Δέν ἔχει ἀνάκαρο οὔτε γιὰ μὴ σιμὴ νὰ κάτῃ αὐτόθ. Δέν ἔχω ἀνάκαρο νὰ κάνω τὴ δουλειά μου Λακων. 3) Θάρος, τόλμη Τῆν. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. : Δέν εἶχα ἀνάκαρο νὰ τοῦ τὸ πῶ Τῆν. Δέν ἔχει ἀνάκαρο νὰ τὸ κάνη Λεξ. Αἰν. || Ἄσμ.

Ἀνάκαρο δέν ἔχουνε καρσί νὰ τοῦ σταθοῦνε (καρσί = ἀπέναντι) Λεξ. Δημητρ.

ἀνάκαρο τό, (II) Ζάκ.

κ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κάρα.

1) Τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς. 2) Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς.

ἀνάκαρος ἐπίθ. Σύμ. κ. ἀ.

κ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I) τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ στερητ. ἀ- ἐνεκα τῆς προπαροξυτονίας. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν, ἄθυμος ἐνθ' ἀν. : Κάομαι ἀνάκαρος (κάομαι = κάθομαι) Σύμ.

ἀνακαρτερεύω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνακαρτερεῶ).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καρτερεῦω.

Ἀναμένω ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ πόθου τὴν ἐπάνοδον προσφιλοῦς προσώπου : Ἄσμ.

Κι ἂν εἴν' μακρὸς ὁ μισσεμὸς, θὰ σ' ἀνακαρτερένω.

ἀνάκαρτος ὁ, Ἦπ. ἀνάκρατος Ἦπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνάκρατους Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I).

Κατ' εὐφημισμὸν ὁ διάβολος (ἢ σημ. ἐκ τῆς ἀρᾶς κατὰ τοῦ διαβόλου : ἀνάκρα νὰ μὴν ἔχη! περὶ τῆς ὁποίας ἰδ. ἀνάκαρο (I) 2 γ) ἐνθ' ἀν. : Τ' ἀνάκρατου συνέργια Λεξ. Δημητρ.

ἀνακάρωμα τό, Θήρ. Σίκιν. κ. ἀ. ἀνακάρωμα Μεγίστ. ἀνεκάρωμα Θήρ. Νάξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαρῶνω (II).

1) Φρύγανον ἢ ξυλάριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀνάπτουν πῦρ, ἐναυσμα Θήρ. Σίκιν. Συνών. ἀνάκαμα 1 β, προσάναμμα, προσαψίδι. 2) Καῦσις Νάξ. Συνών. κάψιμο.

3) Ἀναζωπύρησις, συνδαύλισμα πυρὸς Ρόδ. Συνών. ἀνακάτεμα Α 1 β. 4) Ἡ ζύμη διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ ζύμωσις τοῦ φυράματος Μεγίστ. Συνών. προζύμι.

ἀνακαρῶνω (I) Εὐβ. (Κάρυστ.) Δ.Κρήτ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σκῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνακαρῶνον Εὐβ. (Κύμ.) Σάμ. ἀνακαρούχου Τσακων. ἀνεκαρῶνω Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. ἑνεκαρῶνω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I).

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναλαμβάνω, ἀποκτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. Τσακων. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Σὰν ἔφαγα καὶ ἤπια ἀνακάρωσα Λεξ. Δημητρ. Ἀνακάρωσε ἡ ἐλαιοὶ ποῦ κόδενε νὰ ξεραθῇ Μάν. Ἀρρωσθιάρις ἦτονε τοῖ περασμένες μέρες, μὰ δὰ ἑνεκάρωσε (δὰ = τώρ) Σητ. Ὡσαυτε νὰ ποτιστῇ τὸ κηπούλλι ἐνεκαρῶσανε οἱ -γ- ἄγουρεῖς αὐτόθ. Τὰ σ' τάρια - τὰ σταφύλια ἀνακαρῶσανε τώρ καὶ κάδοσο καιρὸ ποῦ κάνει καλὸ γαιρὸ Λακων. Νὰ δὶ' ἡ Δέσποινα ν' ἀνακαρούη ἡ μάτη μι! (νὰ δώσῃ ἢ Παναγία νὰ ἀναρρώσῃ ἡ μητέρα μου!) Τσακων. Τὸν εἶχε γονατίσει, μ' ἀνακαρῶθηκε αὐτὸς ξάφνου καὶ τὸν ἀνασκέλισε Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζομῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, δυνάμῶνω, καρδαμῶνω. β) Μεταφ. δεικνύομαι τολμηρὸς πρὸς τινα, λαμβάνω στάσιν ἀπειλητικὴν καὶ ἐπιθετικὴν ἐναντίον τινὸς Εὐβ. (Κύμ.) Σκῦρ. : Μὴν ἀνακαρῶνῃς, γιατί θὰ τοῖς φάς! Κύμ.

Ἀνακάρωσε κατεπάνω του Σκῦρ. Συνών. φρ. κάνω τὸν παλληκαρᾶ. 2) Αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. : Αὐτὸ τὸ παιδί δέν ἀνακαρῶνει Μάν. || Φρ. Ὡ, ποῦ νὰ κάτῃ κι ἀνεκαρῶση μέσα σου! (ἐνν. ὁ διάβολος. Ἀρά. Συνών. φρ. νὰ μ' π' ὁ διάβολος μέσα σου καὶ νὰ ν' αἰ κι ἀβγωμένος!) Κίμωλ. Ἐ, ποῦ νὰ μὴν ἀνεκαρῶση τὸ παιδί του! (ἀρά) Κύθν. Συνών. ἀναθάλλω Α 1, ἀνακαθίζω Β 4, μεγαλῶνω.

ἀνακαρῶνω (II) Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πάρ. Σίκιν. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεκαρῶνω Θήρ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τρίποδ. κ. ἀ.) Σῦρ. ἀνακαρούχου Τσακων. ἑνεκαρῶνω Μύκ. Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καρῶνω.

Α) Ἀμτβ. 1) Φθάνω εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς καύσεως, ἐπὶ πυρᾶς Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κύθν. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. : Ἐνεκάρωσαν τὰ κάρβουνα Νίσυρ. Ἀνακάρωσε ἡ φωτιά Σῦρ. || Ἄσμ.

Κάρβουνον ἔχω 'ς τὴν καρδιά καὶ σβεῖ καὶ ἑνεκαρῶνει κι ὅταν σοῦ θέλω θυμηθῇ σὰν τὸ κερί με λειώνει (μοιρολ.) Νίσυρ.

Τρῆψε τρῆψε, διδικάκι, | μὴ σὲ βάλω 'ς τὸ φουρνάκι
νὰ καῖς, ν' ἀνεκαρῶσης | κ' ὕστερα θὰ μετανοιώσης

Ἀπύρανθ. Συνών. κορῶνω. Πβ. ἀναλαβαίνω, ἀναλαμπίζω. β) Συνεκδ. φθάνω εἰς ἔντασιν Ρόδ. : Ὁ καβγᾶς ἐνεκάρωσε (καβγᾶς = ἔρις, φιλονικία). γ) Μεταφ. ἐξοργίζομαι σφοδρῶς Μύκ. : Ἦψε τὸ ἐνεκάρωσε. Συνών. ἀνάφτω, ἄφτω, κορῶνω. 2) Ἀναφλέγομαι Τσακων. : Ἀξαφνα ἀνακαρούκαὶ τὰ τσερά καϊδία (ἔξαφνα ἀνεφλέγησαν τὰ ξηρά κλαδιά). 3) Πυρέσσω ἰσχυρῶς, ἐπὶ ἀσθενοῦς Κύθν. Μῆλ. : Φρ. Ἀφτει κι ἀνεκαρῶνει. Συνών. ἄφτω.

Β) Μετβ. 1) Ἀνάπτω πῦρ Θήρ. Μύκ. Σίκιν. Σῦρ. : Πῆρε ἓνα φρύανο ν' ἀνεκαρῶση Σῦρ. Ἀνεκάρωσε μάνι μάνι Θήρ. Φωθιῆς ἀνεκαρῶμένες νοιώθω ἀπ' 'ς τὸ βγαρτό μου (αἰσθάνομαι ἰσχυροὺς πόνους εἰς τὸ ἐξάνθημά μου) αὐτόθ.

β) Ἀναζωπυρῶ, ἀναρριπίζω, ἐπὶ πυρὸς Θήρ. Ρόδ. — Λεξ. Βλαστ. : Ἀνακαρῶνω τὴν φωτιά. Συνών. ἀναγκάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω Β 1, ἀνακατεύω Α 1 β, ἀνακατῶνω, συνταυλίζω. 2) Κατακαίω, καταφλέγω Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.) Νίσυρ. Πάρ. — Λεξ. Μπριγκ. : Φωτιά νὰ σ' ἀνεκαρῶση! (ἀρά) Τρίποδ. Νὰ πέση φωτιά νὰ σὲ κάψῃ καὶ νὰ σὲ ἀνακαρῶση! (ἀρά) Πάρ. || Φρ. Ἐνεκάρωσε τὴν καρδιά μου ἡ ἀγάπη σου! Νίσυρ. 3) Μεταφ. βασανίζω τινὰ ἠθικῶς Ἀνδρ.

ἀνακάρωσι ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαρῶνω (II).

Καῦσις, κατάφλεξις.

ἀνάκατα ἐπίρρ. κοιν. ἀνέκατα Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκατος. Ἡ λ. καὶ ἐν Θρήν. Κωνπλ. στ. 210 (ἐκδ. Ellissen σ. 134) «πλούσιες, φτωχὲς ἀνάκατα μετὰ τὸ σχοινὶ δεμένες».

Ἀναμῖξ, φύρδην μίγδην ἐνθ' ἀν. : Ζάχαρι καὶ καφὲς ἀνάκατα. Πρόβατα καὶ κατοῖκες ἀνάκατα. Ἀντρες καὶ γυναῖκες ἀνάκατα. Πίνουμε οὔζο καὶ κρασί ἀνάκατα (ταυτοχρόνως οὔζο καὶ κρασί) κοιν. Ἡ πλατεῖα μαύριζε ἀπὸ κόσμον ριχμένο, πεσμένο κάτω ἀνάκατα, γέροι, νέοι, παιδιὰ, ἄντρες, γυναῖκες, κορίτσια ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 82. || Φρ. Τὰ λέω ἀνάκατα (χωρὶς εἰρμόν). Ἐγιναν ἀνάκατα (ἐπὶ ταραχῆς καὶ συγχύσεως καὶ σφοδρῶν ἐρίδων. Συνών. φρ. ἔγιναν ἄνω κάτω, ἔγιναν μαλλὰς ἀκουβάρις) κοιν. Συνών. ἀνακατάλλα, ἀνακατωτά.

